

Kámen, nůžky, papír

(Excerpt in Czech)

Translated by: Kateřina Honsová
Contact of the translator: honsovak@gmail.com

2.

Andrea je jen jedna z těch, již byli součástí mé minulosti - ne příliš důležitou částí, samozřejmě - a kteří se v průběhu let někam vytratili. Asi to není nic neobvyklého, tak to v životě prostě chodí.

Můj problém je, že se mi nepodařilo udržet vztahy s lidmi, kteří pro mě byli důležití.

Nikdy se mi nepovedlo udržet si kamaráda; ani z vysoké, ze střední nebo základní školy, a natož ze školky. Dříve nebo později všichni někam zmizeli. Když už neexistoval objektivní důvod pro udržování kontaktů, tak se skoro vždy také vytratili. I s Borisem by se určitě rozešla - tyto události to všechno jen trochu urychlily.

Se členy rodiny to není v podstatě jinak: sem tam telefonát, přání k novému roku a společný oběd u příležitosti nějakých narozenin, svatby nebo pohřbu. Ale opravdu je mám pořád rád, i když kromě genů a vzpomínek z dětství nemáme skoro nic společného. Když je vidím, tedy většinu z nich, tak mám upřímnou radost, ale pokud bych tvrdil, že mi v období mezi našimi setkáními chybí, to bych lhal. Předpokládám, že jsou jejich pocity podobné.

Kolegové jsou také zvláštní kategorií. Něco jako sousedi. Až půjdu do důchodu a skončím v domově důchodců, tak s nepatrnou úlevou zapomeneme, že jsme se kdy znali. To je normální. Vidina toho okamžiku nám pomáhá snést, že si nejdeme hned po krku a nepozabíjíme se navzájem.

Cestou do práce mě u schránek zastaví pán Mrzoutbrada.

To není jeho přezdívka, ale příjmení, které mu naprosto sedí. Většinou má špatnou náladu. Vždycky si stěžuje a sbírá podpisy na bůhvíco všechno. I tentokrát na mě okamžitě zaútočí s tlustou složkou.

„Sousedě, podepíšete petici proti holubům?“

„Teď nemám čas, jdu pozdě...“ snažím se ho zbavit, ale on se postaví před dveře tak, abych kolem něj nemohl projít.

„Pokud jste si náhodou nevšiml, tak holubí trus výrazně kazí estetický dojem schodů...“

Line se z něj slabý zápach neumytého lidského těla a propocené oblečení. Asi se celý týden nepřevlékl.

„Promiňte, ale fakt mě to nezajímá,“ snažím se ho přerušit.

„V tom je ten hlavní problém! Nikoho to nezajímá!“ zvýší hlas a ještě víc se zamračí.

„Kromě toho pochybuji, že budou holubi věnovat pozornost vaší petici. Nejspíš se na ni ... No, však víte co.“

„Všem je to všechno úplně jedno, nikoho to nezajímá, proto všechno spěje do háje!“ pokračuje Mrzoutbrada a jeho mrzutost začne získávat odstín, který se mi nezamlouvá. „Vám, vám to může být jedno! Máte teplý místečko, litr a půl euro za měsíc, vám to může bejt u prdele, že? Slyšeli jste už vůbec někdy o společenské odpovědnosti, solidaritě a o podobných věcech? No, slyšeli jste?“ ptá se

mě a není pochyb o tom, že se mi vysmívá. To se mi nelíbí. Zatnu čelist a nejradši bych zatnul i pěst a dal mu přes hubu.

Na základní škole byla v mojí třídě jedna holka, Tanja. Později už Tanja nebyla mojí spolužačkou, protože opakovala ročník - tehdy se to ještě stávalo, že žáky nepustili dál, pokud nedosáhli požadovaných minimálních standardů.

Ještě později se Tanja stala modelkou, fotomodelkou, nebo něco takového a nějaký čas jsem jí vídával v televizi v reklamě na zmrzlinu.

V osmi letech to byla malá, podsaditá mrcha s jedovatými kecy. Jednou v šatně se na mě obořila - vymyslela si jednu písničku, i když to nebyla úplně písnička. Spíš to byl pokřik, který opakovala jako posedlá: „Na nose popelníky, v tlamě náhubek, na nose popelníky, v tlamě náhubek, na nose popelníky, v tlamě náhubek...“

Kvůli krátkozrakosti jsem tehdy nosil brýle a den předtím jsem dostal rovnátka - moje máma měla pocit, že mám přední řezáky příliš daleko od sebe a ortodontista s ní souhlasil. Rovnátka v té době nebyla příliš běžná, takže jsem byl nějakou dobu ve škole skutečnou atrakcí. I některé učitelky po mně chtěly, ať otevřu ústa, aby si mohly prohlédnout ten zázrak.

Když na mě začala Tanja v šatně štekát, shromáždila se kolem nás zanedlouho velká skupina dětí. Někteří se k jejímu pokřikování po nějaké době připojili a nezdálo se, že by se chystali přestat. Seděl jsem na lavici, kolem mě zástup posmívajících se tváří. Nejdřív jsem byl zmatený, po chvíli mi to bylo nepříjemné, styděl jsem se, v hlavě jsem cítil divné teplo a už jsem měl slzy na krajíčku. Držel jsem se jen proto, poněvadž jsem dobře věděl, že by to pak bylo ještě horší.

Jako kdyby vycítila, že jsem těsně před zhroucením, přistoupila Tanja o krok blíž a křičela přímo na mě: „Na nose popelníky, v tlamě náhubek...“

Z pusy jí prskaly sliny a pár kapek se dostalo na sklo mých brýlí. A pak se stalo něco úžasného. Místo toho, abych se rozbřečel, mnou prostoupila ještě silnější vlna tepla a smetla všechno ostatní. Zůstala jen touha rozdrtit zrudnou dívčí tvář, která mě otravovala. Popadl jsem první věc, na kterou jsem dosáhl a divoce jsem se rozmáchl. Nevzpomínám si, jestli to byla moje bota nebo někoho jiného. Ale pamatuju si, že skandování přestalo a že jsem se nerozbřečel já, ale Tanja. Z nosu jí tekla krev.

Takže díky rovnátkům mám dnes rovné zuby, které podle potřeby umím použít.

Podívám se na pana Mrzoutbradu a zešíroka se na něj usměju.

„Máte naprostou pravdu“ řeknu. „O nic se moc nezajímáme. Není čas, rozumíte. Ještě štěstí, že existují lidé jako vy. Ukažte, kde to mám podepsat...“

Vezmu mu tužku z ruky a naškrábu klikyhák na místo, které mi ukáže ukazováčkem. Všimnu si, že má nehty žluté od tabáku. Vidím, že jsem podepsaný teprve jako třetí. Další dva jsou Mrzoutbrada a hluchá babka z prvního patra. Z toho nesmyslu nebude určitě žádný prospěch, ale škoda taky ne.

Po cestě k autu přemítám, že Tanja možná nebyla tak zlá, jak jsem si po celý ty roky myslel. Možná jí to přišlo srandovní. Jen nevinný žert. Jen s jednou chybou - nebyl vtipný, alespoň mně to tak nepřišlo. Potom jsem si položil otázku, co jsem to před několika minutami vlastně podepsal a co se stane s holuby. Doufám, že Mrzoutbrada neshromáždí dost podpisů, aby je otrávil nebo tak něco.